

„ИСЛЯМСКА ДЪРЖАВА” - /ИДИЛ/ И СВЕТЪТ

За по-голяма яснота и конкретика в нашето изложение, следва да бъдат определени някои основни термини и играчи, свързани с района на Близкия Изток и новопоявилите се там терористически и екстремистки движения. Най-напред нека отбележим, че основните играчи на блискоизточната политическа сцена в преследването на своите стратегически интереси постоянно използват две взаимно изключващи се понятия, като делят терористите на „лоши“ и „добри“. Това напълно изкуствено деление всъщност с нищо не допринася за по-ефективна борба с ислямския тероризъм, напротив улеснява реализирането на неговите стратегически цели без това да е съобразено с интересите на тази или онази държава в региона. Още по-малко пък съобразено с интересите на отделните народи. Затова задължително трябва да започнем с разделението на исляма на сунити и шиити, чиято многовековна битка е определяща за региона. Необходимо е да се подчертае, че всяко от тези религиозни течения подкрепя своите екстремистки формирования. Най-значимите от тях са - „Ал-Кайда“ и филиали като АКИМ (в Алжир и Северна Африка като цяло), АКАП (в Ирак и Арабския полуостров), Фронтът „Ал-Нусра“ (в Сирия), „Ислямска държава в Ирак и Шам“, преименувана в ИДИЛ (в терминологията на цивилизования свят) и присъединилите се към нея различни организации и обикновени разбойнически банди. Съществена характеристика на повечето от тези организации е, че в редица от случаите, създадени с чужда помощ в момента, в който се почувстват достатъчно силни, те много често се обръщат срещу създателите си.

Най-яркият пример в това отношение е създаването на „Ал-Кайда“ и последвалото развитие на организацията. Вече за никого не е тайна, че „Ал-Кайда“ беше създадена с активното участие на специалните служби на САЩ, с логистичната подкрепа на специалните служби на Пакистан и финансовите инжекции идващи от Саудитска Арабия, чрез неправителствени организации, контролирани от специалните служби. Първоначално целта беше да се удари по съветските войски в Афганистан. Липсата на далновидност и най-вече на стратегическо виждане у създателите или по-точно казано на съдействалите за създаването на „Ал-Кайда“ доведе до там, че именно срещу тях организацията на Бен Ладен нанесе най-сериозните си удари – многобройните терористични атаки в Афганистан, бомбени взривове в Саудитска Арабия, събитията от 11-и септември 2001 г. в САЩ. Поне по официални данни, събитията от 11-и септември бяха дело на „Ал-Кайда“.

Останаха, обаче, редица въпроси, които и до днес чакат своя отговор. Къде се скриха хората и институциите, които участваха в създаването на организацията, извършила този чудовищен терористичен акт, взел хиляди невинни жертви? Защо беше необходимо светът да се заблуждава с измислени информацията за оръжия за масово поразяване на Саддам Хюсейн, който, освен всичко друго пазеше гърба на сунитските държави в Залива от „шийтската опасност, идваща от Иран“. При това с ясното съзнание, че на мястото на сунитското малцинство, управлявало Ирак до този момент, ще дойде именно шиитското мнозинство, от което тези държави така се страхуваха? Нима не е ясно, че не може без сунитска държава в региона!

. При един по-внимателен и задълбочен прочит става ясно, че основните играчи не са обединени от една конкретна обща кауза, а напротив полагат неимоверни усилия в конкурентната борба помежду си за политическо и икономическо надмощие в региона. И това ще продължава с години напред!

До този момент говорим само за „Ал-Кайда“, защото на сцената все още съществуваше Ирак на Садам , който следваше да бъде ударен. Войната в Ирак за пореден път показва, че Западът демонстрира пренебрежение и фатално недооценява силата на мирогледа и традициите в арабското общество. Този подход и днес пречи за създаването на реалистична картина за бъдещето на района след приключването на военните действия. Ако погледнем по-задълбочено и аналитично ще видим, че чрез войната в Ирак някой е целял да създаде именно този траен политически климат на несигурност в целия регион, като се „освободи жизнено пространство“ за някои новопоявили се квазидържавни образувания и терористични групировки.

Следващият етап от налагането на „новия световен ред“ изискваше да се създаде напрежение и всевъзможни препятствия за нормално развитие и на останалите държави в региона. Съдбата на Ирак трябваше да сполети и другите арабски държави, макар и с диктаторски, но светски по своята същност режими. Става въпрос за Тунис, начело на който стоеше отличникът от академията на специални служби на САЩ – Зейн Ал-Абедиин Бен Али. За Арабска Република Египет, начело с верния приятел на западните държави - Хосни Мубарак, държавата с най-голямата и добре обучена, според арабските критерии, армия. За измислената като понятие „Джамахирия“ на Муамар Кадафи, за който един от бившите крале на Саудитска Арабия заяви, че е дошъл на власт през 1969 г. с помощта на САЩ, разположили най-голямата си ВВС база извън Америка именно в столицата на кралска Либия, Триполи. Тук, между другото, би могъл да възникне въпросът, защо Кадафи бяга от Бенгази в Триполи, дали не е търсил защита под чадъра на ВВС базата Митига?!

И накрая продължаващата военна криза в Сирия, която се превърна в перманентния политически и военен възел на противоречия в региона.

Всички тези арабски държави имаха прекрасни отношения със Запада с изключение на Либия по повод Локърби, но в крайна сметка, през 2003 г. и там отношенията се подобряват. /Кадафи даже финансира, според някои източници и част от предизборната кампания на бившия френски президент Саркози/. В тази връзка изводът, че двуличието и предателството между лидерите на Запада и местните диктатори са постоянно явление, явно ще бъде не достатъчен.

Много по-съществени за нас в настоящия момент са геополитическите аспекти на проблема. Общозвестна истина е, че САЩ - най-голямата световна сила е в процес на смяна в движение на концепцията си за световното устройство на света. След провала на опитите за изграждане на еднополюсен, неолиберален, капиталистически свят, доминиран изцяло от тях, САЩ възприемат на въоръжение принципите на световен ред, основан на теорията на „управляемия хаос“. Основната цел на този проект е чрез дестабилизация и последваща дезинтеграция на отделните национални държави, да се създаде световен хаос, осигуряващ много по-лесна манипулация и ръководство на света от страна на държавата - хегемон. По-конкретно за реализацията на тези идеи в Близкия изток трябваше бързо да бъде намерен сигурен партньор, който от една страна да служи като модел на държавно и обществено устройство, а от друга да съдейства за по-ефективен контрол в региона. За тази цел САЩ решиха да заложат на Турция. Светска държава със силно религиозната, ислямистка Партия на справедливостта и развитието на власт. Държава членка на НАТО, провеждаща по това време външна политика на „нула проблеми със съседите“, с успешно развиваща се икономика , в мирен диалог с курдите в региона и т.н. За съжаление силно недооценените неоосманистки стратегически амбиции и интереси на сегашното турско ръководство, които крият в себе си идеята за

възстановяване на Османската империя най-напред именно в гореизброените арабски републики, изиграха лоша шега на авторите на проекта.

Без да навлизаме в детайлите на тези политически конструкции можем да определим Иракската война и последвалата „Арабска пролет“, спретната на държавите в региона, като съществени елементи на силово налагания модел на държавно-обществено развитие с всичките му англосаксонски морални ценности, приказки за демокрация, свобода, равенство и т.н. Няма да се впускаме в подробности и да проследяваме последиците от „Арабската пролет“ в отделните арабски републики. Ще споменем само резултатите - провал на идеята за турско „лидерство“ и в Тунис, и в Либия, и в Египет. В Тунис и Египет вече се наблюдава рязко засилване на антитурските настроения, каквато е ситуацията и от страна на международно признатото правителство на Либия. С една дума опитът за насилствено налагане на „Политическия ислям“ тук тотално се провали. Същевременно бихме искали дебело да подчертаем, че това не попречи при реализацията на другата, може би основна цел на проекта. Защото „Арабската пролет“ успя да „осигури“ един регион с напълно разбита икономическа и социална инфраструктура, доминиран от различни ислямистки и терористични военнизиранни групировки. Единственият проблем бе, че той много бързо се превърна в напълно неуправляема и непредвидима в своитерелигиозни и етнически противоречия територия. Такава ситуация не бе по вкуса на основните архитекти, което наложи акуширането на едно изкуствено обединение на тези групировки в рамките на „Ислямска държава“, прераствала в ИДИЛ.

Според нас, това обединение, заедно с всички съпътстващи го мероприятия би могло да се определи като втори етап на „Арабската пролет“.

Но нека разгледаме въпроса - защо всъщност възникна ИДИЛ и кое наложи нейното превръщане в основен военен играч в непрекъснатото задълбочаващата се Сирийска криза?

Без всякакво съмнение може да се твърди, че ИДИЛ е създадена от вън, като създателите ѝ се възползват от съществуването на „Политически ислям“ в региона, натрупалите се в Сирия и Ирак последствия от войните през изминалото десетилетие и не на последно място от погрешните преценки на истинските организатори за резултатите от тяхната „Арабска пролет“. Все пак основната причина си остава, невъзможността режимът на Башар Асад да бъде свален от военизирани религиозни групички, банди и „умерена опозиция“, създадена от никому неизвестни псевдополитици - дългогодишни емигранти, служещи само на онзи, който плаща. И понеже Старият свят и до днес не желае да праща по бойните полета свои синове и дъщери, както това стана за последно в Ирак, следваше да се намери подходяща структура, която да воюва и евентуално да свали Асад от власт. Затова бе съдействано за създаването на „Ислямска държава“. Във военноорганизационен план съществува един друг много съществен факт. Стана известно, че голям брой от военните ръководители на ИДИЛ са различни по ранг офицери от армията на Саддам Хюсейн, преминали през контролирани от американската армия затвори, което поражда и някои основателни въпроси. Като например защо бяха отхвърлени първоначалните предложения за следвоенно сътрудничество на висши офицери, имащи подкрепата на редовия състав от иракската армия, а тя бе напълно напълно разформирана? Може би, за да се стигне до там, някакво народно опълчение да се изправя срещу терористите или кюрдски селяни да се бият срещу главорези? Защо страните от Персийския залив, радатели за

демократия не създадох коалиция за борба с ИДИЛ и да помогнат на правителството в Багдад да се справи с терористите, бъдещи кадри на ИДИЛ?

Същевременно, в своя локален генезис, ИДИЛ възниква на основата на отделни структури на „Ал Кайда“ в Ирак, Йемен, и Алжир, първоначално с минимално участие на чуждестранни бойци, богато финансирана от Саудитска Арабия и Катар и логистично подпомагана от спецслужбите на Турция и основните западни играчи в региона. След концентрацията си и организационна централизация в рамките на своята територия в Ирак и Сирия, ИДИЛ лансира идеите си за „Джихад“ и изграждането на Световен ислямски халифат. Тази новосформирана квазидържава, простираща се на територии в Сирия и Ирак, притежаваща 30-40 хилядна добре въоръжена сухопътна армия, експлоатираща според някои оценки 10% от петрола на Ирак и 60% от петрола на Сирия с финансови приходи от стотици милиони долари само от контрабандния петрол, успя да се изгради като сериозен военен фактор в региона. Основното нейно „предимство“ е, че тя се явява най-сериозният и опасен враг, който воюва срещу сирийското правителство на Башар Асад в момента. Истинските ѝ създатели първоначално смятаха, че радикалната ислямска идеология за „Джихад“ и „Световен халифат“, основан на законите на шериата са само пропагандни лозунги за привличане на съмишленици и разширяване на социалната база на своите привърженици в международен план. Но както при „Ал кайда“ останаха дълго излъгани. Духът от бутилката бе изпуснат и въпрос на време беше ИДИЛ да излезе извън региона на Близкия изток и да започне перманентен износ на тероризъм.

Това наложи спешно да се пристъпи към сформирането на широка международна коалиция, възглавявана от САЩ за борба с активно действащата и разрастваща се ИДИЛ. За да бъдем обективни специално трябва да отбележим, че със своите действия тази коалиция не успя за една година и половина, нито да неутрализира бойните действия на ИДИЛ, нито да осуети контрабандния износ на петрол, нито да ограничи по какъвто ѝ да е начин финансовите приходи на джихадистите.

Но нека се опитаме да анализираме погледнем какво всъщност постигнаха САЩ със своята „Арабска пролет“ и създаването на ИДИЛ в Близкия изток?

Според нас, с провежданите активни пропагандни, „дипломатически“ и най-вече военни елементи на своята „хибридна война“, започвайки от Ирак, минавайки през Тунис, Либия, Египет и в Сирия, те постигнаха напълно своите цели, а именно:

- Това вече е един обширен регион, с малки изключения - Египет, Иран, Израел, обитаван от напълно дезинтегрирани псевдодържавни образувания, обхванати от племенни и религиозни противоречия и войни - много лесно контролиран и манипулиран и което е най-същественото – безпроблемно и безжалостно експлоатиран.

- С абсолютната си доминация в региона САЩ си осигуриха пълен контрол над производството и експлоатацията на петрола на Ирак, Сирия и Либия, което в крайна сметка им позволи, съвместно с местните си съюзници Саудитска Арабия и Кувейт, да снижат наполовина международната цена на петрола. По този начин те решиха и най-главната своя геополитическа задача, - нанасянето на поредния тежък икономически удар срещу основния си противник Русия.

- С дестабилизацията на целия Близък и Среден изток и създаването на огнища на военно напрежение САЩ, Великобритания и Франция вече близо 10 години реализират съществена част от своята военна продукция и нека поясним – те не само продават, а воювайки я реализират! Например само

Франция е сключила сделки за десетки милиада долара със Саудитска Арабия и продаде два вертолетоносача на Египет за повече от два милиарда долара. С една дума ВПК на тези страни си е осигурил траен източник на огромни печалби „източвайки” военния бюджет на своите държави!

Всичко щеше да бъде супер ако не бе проблемът Сирия, който създадената от САЩ международна коалиция нарече „Башар Асад”! Класическата схема – да свалим омразния диктатор, да разградим тоталитарната държава, за да възтържествува демокрацията по американски образец не сработи в Сирия. Както вече отбелязахме нито мероприятията на „Арабската пролет”, нито активно действащата, макар и изплъзваща се от контрол ИДИЛ, а даже и международната коалиция не успяваха да свършат с „омразния Асад”. Постепенно се оформяше една перманентна военна битка в региона, привидно без победени и победители. Казваме привидно защото всъщност имаше постоянни печеливши. ИДИЛ от една страна печелеше милиони долари от петрола, от данъците на местното население от рекета и „експорта” на емигранти и което за нея бе най-важно печелеше верни идейни поддръжници по целия свят. Другият печеливш бе Турция със своята определено двойствена политика в региона. От една страна тя печелеше от оказваната логистична подкрепа на ИДИЛ /оръжие, мед.помощ и най-вече финансова, чрез контрабандата на огромни количества петрол/, а от друга посредством участието си в международната коалиция успяваше необезпокоявана да води своята битка срещу курдите на сирийска територия. Затова Турция толкова настоятелно поиска „Зона за сигурност“ от 30 км навътре в Сирия, за да може да контролира напълно и по-лесно да отблъсне местните курди от границата, считайки ги за съюзници на бъдещата самостоятелна кюрдска държава.

За геостратегическите и политически предимства и спечелените милиарди на САЩ и техните съюзници в региона, изцяло доминиран от тях, вече стана дума. Очертани бяха параметрите на едно „взаимоизгодно и трайно сътрудничество” между основните играчи в региона, едно статукво, безпроблемно гарантиращо техните политически и икономически интереси. Последвалите действия на организираната и ръководена от САЩ международна коалиция със своите вяли и неефективни действия постепенно затвърждаваше убеждението ни, че целта съвсем не е била унищожаването на ИДИЛ. Защото как е възможно международната коалиция, представляваща 65 държави начело със САЩ и разполагаща с над 200 самолета, извършващи от година и половина редовни бомбардировки на територията на ИДИЛ, да постига тези скромни резултати?

Както се казва „Питам и отговор не искам”!

И всичко това до края на месец септември 2015 .

ЧАСТ ВТОРА

Кои събития след това промениха изцяло политическата и военна обстановка в региона на Близкия изток, а защо не и в света?

Началото бе сложено с тоталната офанзива на Русия, която по безспорен начин катализира процесите в Сирия. В дипломатически план Русия активизира своите политически контакти както с основните регионални играчи, така и с представители на нетерористичната сирийска умерена опозиция,

включително и с опоненти на Башар Асад. Най-сериозен успех в това направление бяха двете срещи във Виена, на която 19-те, ангажирани в конфликта, държави се споразумяха по 9 точки, очертаващи макар и най-общо контурите на политическия преход в Сирия. Специално би трябвало да се отбележи гъвкавата позиция на руската дипломация, която успя да докаже, че основната ѝ цел е спасяването на светска Сирия и унищожаването на ИДИЛ, а не толкова спасяването на самия Башар Асад и неговия режим.

Много добре подготвена и решителна бе мощната въздушна военна намеса на Русия, която със своите прецизни и целенасочени удари срещу джихадистките групировки и инфраструктурата на ИДИЛ принуди международната коалиция да засили своите бойни действия. Особено ефективни бяха руските удари срещу петролните колони, осигуряващи основните финансови приходи на ИДИЛ. Тук трябва да подчертаем, че водена от своята напълно реалистична оценка, че единствената военна сила, която е в състояние пълноценно да участва в сухопътна операция срещу ИДИЛ е правителствената 1400000 сирийска армия, Русия организира своята логистична подкрепа по целия военен фронт., включваща и кюрдските военни формирования в Северна Сирия.

В интерес на обективността няма как да не подчертаем, че Русия ще решава и своите геостратегически и политически цели не само в Сирия, но и в Средиземноморския регион. От една страна за разширяване на своето военно присъствие в региона /Тартус,и Латакия/, и от друга, не по-малко важна, изнасянето на битката със своите кавказки терористи в Сирия, извън своята територия. Атаката срещу руския самолет в Синай в голяма степен оправда и легитимира руското военно присъствие в региона.

На второ място би трябвало да поставим терористичните актове в Париж Ливан и в Мали, които драматично активизираха Франция, превръщайки я в най-активния антитерористичен играч на международната сцена. Инициативите и спешните срещи на френския президент Оланд с Обама, Меркел, Камерън и Путин и особено неговата инициатива за широка международна коалиция, включваща и Русия, създаде реални перспективи за съчетание на военните усилия на Русия и Франция във въздуха в борбата срещу ИДИЛ. Френската инициатива доведе до реализирането на обещаното от А.Меркел немско логистично сътрудничество с 6 разузнавателни самолета, военни кораби и военен персонал от 1200 военнослужащи. Великобритания също разшири своето участие и активизира своите бомбардировки срещу ИДИЛ и на територията на Сирия.

Третият елемент в новия пъзел на Сирийската криза се оказва свалянето на руския бомбардировач Су-24 от турските изстребители. Без да навлизаме в детайлите и да ставаме арбитър ще посочим няколко факта, които, според нас, определят нападението като неоправдана агресия. Обект на атаката е самолет, извършващ бойни действия срещу ИДИЛ, който е без боен товар и за който се твърди, че за седем секунди е нарушил турското военно пространство. Всички факти говорят, че той не е извършвал каквито и да е агресивни или заплашителни действия и маневри, които да налагат извънредните действия на турските ВВС. Липсата на адекватна и несинхронизирана официална реакция на отделните турски институции, и особено твърденията за десетократни предупреждения към руския самолет говорят единствено за нестоятелност и преднамереност в турската позиция. Не би трябвало да се подминава и двойствената позиция на САЩ, като главен координатор на въздушното пространство на Сирия, чиито космически и въздушни радарни системи непрекъснато следят цялото въздушно пространство в региона.

Стана съвършено ясно, че Турция е решила да играе „ва банк“, за което говорят всички нейни последващи действия и най-вече опитите за получаване на безрезервна подкрепа в рамките на НАТО. Налага се изводът, че това е провокация насочена към торпилиране на опитите за изграждане на световна, включваща Русия, международна коалиция. Истинската цел на тази провокация е да осигури запазване на досегашното статукво в региона, което най-добре обслужва геостратегическите и политически интереси както на Турция, така и на нейните съюзници, без чието одобрение тя едва ли би се осмелила на такава драстична стъпка в отношенията си с Москва.

Какво следва от тук нататък и как ще се развият събитията в региона ?

Единият сценарий, който условно ще наречем „рационален модел“ на преодоляването на целия куп от проблеми и последствия от „Арабската пролет“ и създаването на ИДИЛ, ще изисква спешно обединение на усилията на една световна коалиция под егидата на ООН и включваща преди всичко САЩ, ЕС, Русия и Турция и държавите от региона. Нейната първоначална цел е да бъдат прекъснати оръжейните, петролните и всякакви финансови потоци към скритите банкови сметки на терористите. С една дума да бъде прекратена всякаква логистична подкрепа за ИДИЛ, като обединените сили на основните играчи, разполагащи с необходимата военна мощ, тотално да унищожат ИДИЛ и останалите джихадистки и терористични групировки в региона. Нека вметнем, че проблемът „Башар Асад“ би следвало да бъде отложен за един следващ етап, тъй като сирийската 140 000 армия е най-подготвеният участник в евентуалните сухопътни операции срещу ИДИЛ. Кюрдските военни формирования, „Хизбула“ и военните групировки на опозицията, доколкото ги има ще участват, но те не могат да бъдат основна сила. Следващите стъпки ще включват поредица от дипломатически и политически действия в рамките на една международна конференция с мандата на ООН за мирно уреждане на ситуацията в региона. За реализацията на този „рационален модел“, обаче основните играчи трябва да преодолеят своите противоречия, да се обединят от една кауза, като загърбят индивидуалните си геостратегически и икономически интереси и като начало да възстановят светска Сирия, да стабилизират Ирак, да институционализират кюрдската автономия и т.н. Ако продължим с изброяването на поредицата от мероприятия и за най-големите оптимисти ще се очертаят параметрите на един абсолютно невъзможен и очевидно утопичен сценарий. Твърде добър, за да се превърне в реалност!

Ето защо, според нас, много по-вероятен е „жестокият сценарий“.

И най-смелите анализатори определят неговия времеви хоризонт на повече от десетилетие. През този период ще продължи дейността на международната коалиция на САЩ, която в най-добрия случай инцидентно ще съгласува бойните си действия с Русия, която от своя страна ще продължи да защитава правителството на светска Сирия. Турция и Иран ще продължат да защитават своите геостратегически интереси в региона, а кюрдите ще се стараят да развият и укрепват своите автономни образования в Ирак и Сирия, мечтаейки за самостоятелна и независима кюрдска държава. Единственото за което не бива да има никакво съмнение е, че ще продължи безмилостната икономическа експлоатация на региона. В дипломатически план, който между впрочем дава най-широки възможности за „тупане на топката“, в по-добрия вариант можем да очакваме след доста време да започне една продължителна подготовка за международна конференция под егидата на ООН, която да се

заеме с урегулиране на новите геополитически реалности в Близкия изток. В по-тежкия вариант, когато само дипломатическите усилия няма да са достатъчни, можем да очакваме много по-активни, включително и военни действия на САЩ и съюзниците защото както твърди Уесли Кларк, бивш военен министър – въпросът вече ще бъде не толкова, свързан с ИДИЛ, колкото с бъдещото устройство на Близкия изток” .

Така очертаващото се развитие и най-вече очертаващите се перспективи на сирийската криза ни дават основание да направим и някои по-генерални изводи за бъдещото политическо развитие на Близкия изток.

Нашият основен извод е, че под предлог за борба със световния тероризъм, предстои създаденият, чрез „Арабската пролет” и ИДИЛ хаос от квазидържавни образувания и воюващи помежду си племенни и религиозни групировки, да бъде изцяло променен. Истинската, дълбока цел на една такава промяна ще бъде легитимиране на новото геополитическо разделение и узаконяване на геополитическите и икономически интереси на главните играчи в Близкия изток. При едно такова развитие считаме, че с изкуствено създадените от старите империи бивши колониални държави ще бъде свършено. Според нас, предстои процес на тяхното преформатиране, вече в съответствие с волята и интересите на новия световен хегемон. Без съмнение евентуални промени ще претърпят всички държави в региона, а логично е да очакваме и появата на нови. В този нов политически модел ролята на местното население е сведено до евентуалното, но не задължително участие в наложения „демократичен процес”, в борбата за „свобода , равенство , правата на човека” и куп още мантри на насилствено налагания англосаксонски морал и ценности.

Най-същественото е, че при евентуален успех на този процес в Близкия изток твърде вероятно е този модел да послужи като матрица-образец на бъдещото регионално устройство на света като цяло , а защо не и при преформатирането на Балканите в Европа!

В този порядък на мисли ще си позволим да излезем от района на Близкия изток и Магреба и съвсем схематично да погледнем към Европа, водени най-вече от въпроса – кому е изгодно всичко това което се случва в нашия регион? Кой печели от ситуацията в сегашна Европа? Европа стегната в капан, от изток тоталната и абсолютно безперспективна криза в Украйна, а от юг/югоизток милионните миграционни набези от Африка и Близкия изток? Защото и за най-несведущите вече стана ясно, че с това пасивно и склерозирало лидерство Европа губи и своя суверенитет и всякаква икономическа и политическа самостоятелност! Икономическите санкции срещу Русия, силово наложени от САЩ и безропотно възприети от Европейския съвет, нанасят много сериозни щети на европейската икономика. Охладнелите, поради кризата в Украйна, отношения блокираха и много съвместни проекти с Русия, проваляйки наченките на едно бъдещо взаимноизгодно сътрудничество - индустриалната мощ на ЕС в съчетание с природните ресурси на Русия. Проведените „цветни революции” в постсъветското пространство и особено кризата в Украйна много ясно демонстрираха, че и този регион няма да бъде пренебрегнат от световния хегемон. Срещу Русия съвсем открито се води „хибридна война”, чийто елементи / етнически и религиозни конфликти, мръсна медийна пропаганда, кибератаки, изопачаване на историческата истина и т.н/ се прилагат с различен интензитет във времето, но напълно организирано и целенасочено. С активното съдействие на НАТО скоростно бе изграден „санитарният кордон” от Прибалтика до Босфора, който съпроводен с

последното обтягане на отношенията Русия - Турция са действия насочени единствено към по-нататъшно влошаване на целия комплекс взаимоотношения Европа – Русия. Допълнителната военна помощ на НАТО за Турция и последното влизане на американски бойни кораби в Черно море са нови доказателства за стремежите Русия да бъде „блокирана“ в своите граници. Затова руската офанзива в Близкия изток и Сирия би трябвало да разглеждаме като опит да се завоюват позиции извън блокадата и заявяването на Русия като сериозен международен фактор поне в този регион.

Без съмнение за ЕС най-сериозното предизвикателство това е мигрантският проблем „успешно“ провокиран от поканата на г-жа Меркел към стотиците хиляди, насочили се към Европа. За всеки трезвомислещ европеец е ясно, че такова количество от мигранти Европа нито може безпроблемно да приеме, нито да контролира, камо ли да интегрира! Непонятен за нас остана фактът, че г-жа Меркел и европейските лидери не казаха едно твърдо „Не“ на този безкраен поток. Още по-непонятна остана позицията на ЕС спрямо откровения натиск и рекет на Турция, на която не само ѝ бе позволено да преодолее изцяло досегашния застой в преговорите ѝ за членство в съюза, но и бе заплатена сумата от 3 млрд. евро, според думите на Ахмет Давутоглу” ...”само за да работи за по-добър контрол над трафика на мигранти на нейните граници”, и нищо повече, без всякакви конкретни ангажменти занапред. В крайна сметка ще излезе, че ЕС отложи влизането на 2.5 милиона мигранти сега, за да приема 77 милиона турци, чрез безвизовия режим Турция – ЕС от 2016 година натхатък!

Тук бихме искали да вметнем, че за любителите на световната конспирация, макар и силно оспорвана, интерес представлява тезата, че мигрантската вълна от Сирия, Ирак и Либия към Европа също би могла да се счита за един от елементите на „дружеския огън“ в конкурентната борба на САЩ с неговите европейски партньори. Не бива да се забравя, че на дневен ред предстои евентуалното подписване на Трансатлантическото търговско споразумение и колкото по-разколебан е ЕС толкова по-лесно ще бъде преодоляна неговата съпротива. Но това за конспиратолозите.

Конкретно за бежанския проблем, нашето мнение е, че най-справедливо е бежанската криза да бъде разрешена с общи усилия в районите където е възникнала, като се ликвидират икономическите и социални проблеми, предизвикващи безпрецедентната емиграция. Безмислено е ЕС сам да се грижи за огромните групи от бежанци и да се чуди как да ги преразпределя и интегрира в отделните свои държави. Същевременно намираме за далеч по-естествено и целесъобразно именно богатите арабски страни от Залива да се включат много по-активно в решаването на проблема с бежанците. Защото те са техни кръвни братя, с еднаква религия, социални традиции и вместо парите им да отиват за построяването на джамии в Европа по-добре е в пустеещите райони да се изградят за бежанците не лагери, а градове със съответната икономическа инфраструктура. Финансовите средства вместо да попадат в ръцете на терористите да отиват за благо на техните „братя“. Що се отнася до европейските държави приели безразборно мигранти нека да заделят необходимите средства не за да плащат рекета на Анкара, а да организират транспортирането на тези хора обратно. Защото тези млади хора са единствените, които могат да възстановят своите държави от наследените руини на „Арабската пролет“ и „Ислямска държава“. Засега всичко това можем да отнесем към оптимистичния вариант.

И най-накрая ако погледнем на света в по-широк историко-философски порядък все по-ясно се очертават имперските интереси на основните геополитически играчи, което ни навежда на мисълта, че „Империята на злото” определено съществува. Що се отнася до нейното име, или даже до техния брой – това вече е въпрос на гледна точка, а при тези, които продължават да бъдат хора, може би на морал и съвест!

Екип на АРЗ